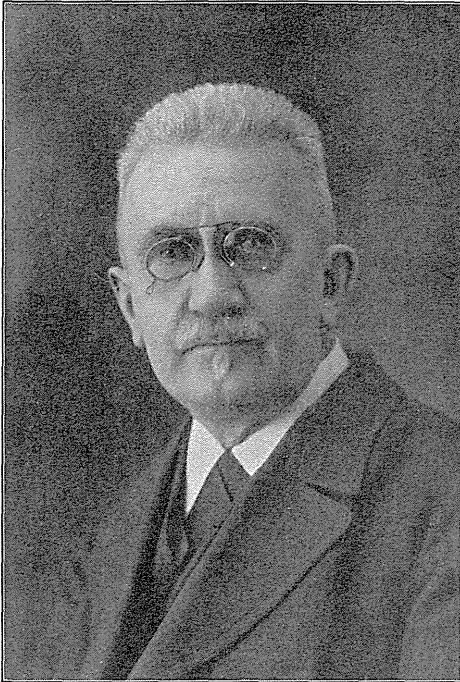

Kundskaber og udgav en Norges Beskrivelse (se SALOMONSEN, D.O.F.T., 29. Aarg., 1935, p. 79—80) 1651. Hans Hovedværk var dog »Encomion Regni Daniæ d. e. Danmarcs Riges Lof.« 1654. Hans Dødsaar er ikke kendt; men antages at være omkring 1660.

Thomas Neergaard Krabbe.

2. August 1861—9. Januar 1936.

Mindetale holdt i D. O. F. 28. Januar 1936.

Af O. HELMS

Med Læge KRABBE har vor Forening mistet ikke blot et af de i Aar ældste Medlemmer, men en af dens Stiftere, en Mand som fra Begyndelsen af og stedse siden deltog i Foreningens Møder, i en Aarrække var Medlem af dens Bestyrelse og i adskillige Aar Formand for Ekskursionsudvalget, et Hverv som han udfyldte med største Interesse og Samvittighedsfuld-

hed; der er mange til Stede her, som har deltaget i de Ekskursioner, han ledede, og mindes dem.

KRABBE tog medicinsk Embedseksamen i Sommeren 1889 og rejste umiddelbart derefter til Grønland (Arsuk), Begyndelsen til hans lange Grønlandsophold, idet han efter en Vinters Ophold herhjemme atter rejste til Grønland som Læge i Godthaab, hvor han blev fra Juli 1891 til Juli 1901. Efter Hjemkomsten til Danmark bosatte han sig i København (Sundbyerne) og foretog i Aarene 1904—1909 Lægetilsynsrejser til nogle af de fjernere Distrikter i Grønland, saaledes 3 Gange til Angmagsalik og 1 Gang til Thule. Han havde berejst den allerstørste Del af Grønlands koloniserede Kyster, og fra alle de besøgte Steder havde han taget en Række ypperlige Fotografier, Grundlaget for den Bog, han senere udgav om Grønland.

Bortset fra disse Lægerejser gav KRABBE sig kun i ringe Grad af med Lægevirksomheden, efter at han var rejst hjem fra Godthaab. Hans Interesse for Fugle, for Grønland og for Dyrebeskyttelse opfyldte hans Tid. I de senere Aar var hans Helbred ikke godt, han led af Sukkersyge og klagede over, at Kræfterne svandt, færdedes dog oppe, livlig og interesseret som altid, men havde selv en tydelig Fornemmelse af, at det gik ned ad Bakke. Da han faa Dage før sin Død indlagdes paa Sundby Hospital, var der dog ingen Tegn til, at det saa hurtigt skulde være forbi, men Livskraften var brudt, og d. 9. Januar sov han stille hen. Han efterlader sig Hustru JOHANNE, f. SCHLEGEL; Børn var der ikke i Ægteskabet.

KRABBE's Interesse for Fugle stammede fra hans ganske unge Dage, uden at jeg egentlig kan sige, hvorledes den var opstaaet. Da jeg traf ham for snart 50 Aar siden, havde han allerede i adskillige Aar interesseret sig for Fugle; han havde bidraget til de første af LÜTKEN og Brdr. OLUF og HERLUF WINGE forfattede Beretninger om danske Fugle. Amager var det Sted, som KRABBE havde til sit særlige Studiefelt, og Fuglene her kendte han nøje af Ydre og paa deres Stemme. Det mægtige Træk af Vadere, som dengang i Eftersommeren slog sig ned paa Amagers Kyster og tiltrak adskillige Jægere, lokkede ogsaa KRABBE derud som Jæger, hvad han dengang var. En overordentlig Rigdom af Optegnelser om Amagers

Fugle foreligger i hans Dagbøger. Fuglelivet andetsteds i Københavns Omegn interesserede ham mindre; en Del af de smaa Sangere og deres Sang lærte han næppe nogen Sinde at kende, selv om han havde et godt musikalsk Øre.

I de Aar, KRABBE opholdt sig i Grønland, var han en ivrig Iagttager af Fuglelivet her. Hans store Samling af Fugle fra Grønland gik over i LEHN SCHIØLER's Samling, medens han skænkede en Del sjældnere Arter til Zoologisk Museum. Hans Optegnelser fra Arsuk overlod han mig til Offentliggørelse i mit Arbejde om »Ornithologiske Iagttagelser fra Arsukfjorden« 1893; fra Opholdet i Grønland stammer KRABBE's to Arbejder om Ederfuglene og Falkene, begge fremkomne i »Videnskabelige Meddelelser fra Dansk naturhistorisk Forening«, desuden enkelte Artikler i D.O.F.T. Til at udrede Spørgsmaalet om de forskellige Racer af den nordiske Jagtfalk havde han fra forskellige Steder, foruden fra sin egen Samling, et Antal Falkeskind paa omkring 500; om sine Resultater holdt han Foredrag ved den ornithologiske Kongres i København 1926. Alle hans ornithologiske Iagttagelser i Grønland havde han bearbejdet, og i mange Aar havde de ligget parate til at gaa i Trykken, men han havde ikke naaet at faa dem frem.

Da KRABBE efter sin Hjemkomst fra Grønland slog sig ned i Hovedstaden, var det ikke et Tilfælde, at han kom til at bo paa Amager, hvis Fugleliv han nu sikkert havde tænkt at studere nærmere; dette skete i hvert Tilfælde ikke i det Omfang, han havde ment, selv om han i en Aarrække gjorde talrige Udflugter omkring paa Amager. Hans Interesse vendte sig mere og mere til Dyrebeskyttelsessagen, der i ham fandt en af sine ivrigste Forkæmpere i Tale og Skrift, og i de forskellige Dyrebeskyttelsesselskabers Bestyrelse havde han Sæde, var ogsaa Æresmedlem af nogle af dem; en Selvfølge var det, at han ganske ophørte at gaa paa Jagt.

Ornithologien interesserede ham som nævnt stadig, og i D.O.F. virkede han ivrigt. Til Foreningens mangeaarige Formand, E. LEHN SCHIØLER, følte han sig stærkt knyttet og deltog ogsaa bl. a. med Korrekturlæsning i hans store Værk om Danmarks Fugle. Selv efter at KRABBE var ophørt med sine Rejser til Grønland, tog han livlig Del i alt, hvad der angik dette Land, var i en Aarrække Medlem af Bestyrelsen af »Det grøn-

landske Selskab«, til hvis Møder han flittigt kom. Han skrev et Arbejde om Lægevæsenet i Grønland fra de ældste Tider, var i nogle Aar Redaktør af det Uddrag af Dagspressen, som under Navn af »Vinternyheder« sendtes op til Grønland med det første Skib om Foraaret for paa en nem Maade at orientere de danske deroppe om Vinterens vigtigste Begivenheder. Han havde i Aarenes Løb anskaffet sig en Samling af grønlandsk Litteratur, til hvilken der kun findes faa Sidestykker. Den Række overordentlig smukke Fotografier, han havde taget i Grønland, var meget bekendt, og i sine senere Aar udgav han sit store Værk om Grønland, illustreret med en Mængde af hans bedste Billeder, et særdeles smukt og fortjenstfuldt Arbejde, som dog vistnok bragte ham nogen Skuffelse; KRABBE's Ophold i Grønland og de fleste af hans Billeder stammede fra det ældre Grønland, og da Bogen udkom, var netop den nye Tid oprunden i Grønland, og Interessen vendte sig mere til den.

Enhver, der har kendt nærmere til KRABBE, vil give mig Ret i, at han var en Mand udenfor det sædvanlige. Hans Begavelse var fortræffelig, og han vilde have naaet langt længere, end han gjorde, hvis han ikke havde været hæmmet af en mærkelig Mangel paa ikke just Initiativ, men derimod paa Energi til at gøre et Arbejde færdigt. Denne Egenskab, der havde fulgt ham fra hans tidligste Aar, bundede bl. a. i hans overordentlige Omhu med alt, hvad han foretog sig; den medførte, at Skrifter fra hans Haand var omhyggelige og velgennemarbejdede, men ogsaa at de kun blev ret faa. Mange Mennesker kom KRABBE i Berøring med, og han og hans Hustru saa gerne, at man kom i deres gæstfri Hjem. De fleste, som traf KRABBE, følte sig dragne til ham; en Samtale med ham var altid interessant, han var livlig, ofte munter. Hvad der prægede hans Karakter var en ualmindelig Retsindighed, men parret med en vis Stejlhed og ubetinget Fastholden ved sine Anskuelse, f. Eks. om Dyrebeskyttelse; dette bevirkede, at Forholdet til nogle af dem, han omgikkes, blev brudt. I hans Opfattelse af Mennesker manglede i nogen Grad Blikket for Overgangene, han saa kun sort eller hvidt.

Til Slutning maa jeg maaske som en af KRABBE's ældste Venner føje nogle personlige Ord til. KRABBE og jeg mødtes

første Gang, udover flygtigt at have set hinanden paa Forelæsninger, for henved 50 Aar siden paa Amager, hvor vi begge var ude at iagttage Fugle. Denne Tur blev Indledningen til et Venskab gennem Aarene, der i vor Studietid gav sig Udslag i, at vi læste en Del sammen og paa vore Fridage stadig færdedes sammen; da han efter Embedseksamen rejste til Grønland, fulgte jeg et halvt Aar efter, og kun 2 Mil fjernede fra hinanden mødtes vi talrige Gange en uforglemmelig Sommer i den skønne Arsukfjord. Siden holdt vi sammen gennem Aarene og kom aldrig bort fra hinanden, skønt vore Anskuelser paa forskellige Punkter kunde være stærkt divergerende. Endnu i November besøgte jeg ham 2 Gange, men var da ikke i Tvivl om, hvor det bar hen, saa hans Død kom mig ikke som nogen Overraskelse.

Hans Minde vil leve blandt alle, der har kendt ham, og hans Virken her i Foreningen vil ikke glemmes.

ANMELDELSER

ALEC H. CHISHOLM: Bird Wonders of Australia. Angus & Robertson Ltd., Sydney, 1935. 299 pp., 58 Illustrationer. Pris: 6 sh. — — En udmærket Bog om biologiske Træk hos australske Fugle, populært affattet. Lyrehalens mesterlige Spotteevne belyses ved en Række Eksempler, og dens mærkelige Ynglemaade omtales; den yngler i den australske Vinter; Rugetiden varer 6 Uger, og Ungen bliver lige saa længe i Reden. Tidligere var Fuglen meget efterstræbt, da Fjerene brugtes til Modepynt, men nu har intens Fredning sat en Stopper for dette Uvæsen. Løvhyttedefuglene og deres Skoggerpladser helliges 2 Kapitler. Flere Gøgearters Unger omtales og afbildes; ialt huser Australien 13 redesnyltende Fuglearter. Selvfølgelig forbigaas Tallegallahønsenes »krokodilleagtige« Ynglemaade heller ikke. Som bekendt lever en Mængde Papegøjearter i Australien; i vild Tilstand spotter de ikke, men forøvrigt er de ogsaa i Fangenskab »daarlige Stemmebegavelser«. Latterfuglen (Kookaburra), *Dacelo gigas*, kommer Forf. gentagne Gange ind paa; dens talrige Kælenavne viser, hvor velkendt den er af Befolkningen, baade den Hvide og den Farvede.

Paa vore Breddegrader blev Solsorten hurtigere og fuldstændigere Byfugl end Sangdroslen. Det omvendte er Tilfældet i Australien, hvortil begge Arter er indført og nu almindelige i Nyhollands sydøstlige Del; Sangdroslen bliver imidlertid i Byparker og Frugt-haver, mens Solsorten — ligesom den indiske Hyrdestær, *Acridotheres*